

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/50017, 07/07448, 07/07453
van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van
27 juni 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 9 september 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 24 januari 2007 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 27 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 augustus 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

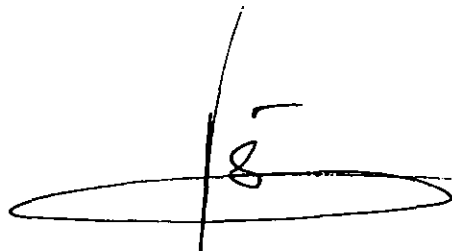
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 augustus 2007

248-523.

Verzonden: 29 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jo artikel 71 en 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/50017 (beroep fictief eiser)
AWB 07/07448 (beroep eiser)
AWB 07/07453 (beroep eiseres)

V-nr.:

inzake: --- geboren op --- eiser,
--- en --- geboren op --- eiseres,
beiden van Afghaanse nationaliteit,
gemachtigde: mr. H. Loth, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,
gemachtigde: mr. H.A.G. Koppert, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1.1 Op 8 juni 2005 hebben eiser en eiseres (hierna te noemen: eisers) bij de Nederlandse ambassade te ---, Pakistan, aanvragen ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "verruimde gezinshereniging met vader --- (vader van eisers alsmede referent)". Bij besluiten van 9 september 2005 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen. Bij bezwaarschrift van 10 oktober 2005 hebben eisers tegen deze besluiten bezwaar gemaakt. Bij beroepschrift van 9 mei 2006 (AWB 06/20017) heeft eiser beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op het bezwaarschrift van 10 oktober 2005.

1.2 Op 11 oktober 2006 is referent gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij besluiten van 24 januari 2007 ongegrond verklaard. Bij beroepschriften van 16 februari 2007 (AWB 07/07448 en AWB 07/07453) hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 18 mei 2007 heeft de rechtbank medegedeeld dat het ingediende beroepschrift van eiser tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het bezwaarschrift van 10 oktober 2005 wordt geacht mede te zijn gericht tegen het reële besluit van 24 januari 2007.

1.3 Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 30 mei 2007. Eisers en verweerder hebben zich doen vertegenwoordigen door voornoemde gemachtigden. Tevens waren ter zitting aanwezig referent en mevrouw --- (moeder van eisers). De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

2.1 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Niet is gebleken dat er sprake is van dermate bijzondere feiten en omstandigheden dat achterlating van eisers in het land van herkomst een onevenredige hardheid, in de zin van artikel 3.24, onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), oplevert. De weigering om aan eisers verblijf hier te lande toe te staan betekent geen schending van het recht op

AWB 06/50017 (beroep fictief eiser)
AWB 07/07448 (beroep eiser)
AWB 07/07453 (beroep eiseres)

2

erbiegiging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

2.2 Eisers hebben - samengevat - daartegen met betrekking tot artikel 3.24, onder b, Vb 2000 het volgende aangevoerd. Eisers zijn samen met hun familie uit Afghanistan gevlucht en in een UN vluchtelingenkamp in Pakistan terechtgekomen. Door bedreigingen is besloten elders een kamer te huren in verband met hun persoonlijke veiligheid. Eisers verwijzen naar hetgeen hierover is opgemerkt bij de hoorzitting van 11 oktober 2006. Opgemerkt wordt dat eisers volledig afhankelijk zijn van hun ouders en geen vorm van onderwijs volgen of inkomen hebben en in dit verband volledig op hun familie zijn aangewezen. Nu de rest van de familie zich heeft verenigd met de vader in Nederland getuigt achterlating van onevenredige hardheid en levert dit een schrijnende situatie op nu eisers geen familie hebben om op terug te vallen en in dit verband geen alternatieven kennen. Eisers wijzen met name op het feit dat onderwijs en werk niet voorhanden is, niet in de laatste plaats door de onveilige situatie. Eisers zijn van mening dat deze omstandigheden ten onrechte niet door verweerder zijn aangemerkt als bijzondere omstandigheden in het kader van hoofdstuk B2/6.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Reeds hierom dienen de beschikkingen vernietigd te worden. Subsidiar dienen de beschikkingen te worden vernietigd wegens strijd met artikel 4:84 van de Awb. Duidelijk is gemaakt dat de situatie in Pakistan niet rooskleurig valt te noemen.

2.3 Een aanvraag tot het verlenen van een mvv wordt getoetst aan dezelfde criteria als die gelden bij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

2.4 Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

2.5 Ingevolge artikel 3.24, onder b, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister een onevenredige hardheid zou betekenen. De Minister heeft ministeriële beoordelingsruimte.

2.6 Volgens hoofdstuk B2/6.5 van de Vc 2000 wordt de verblijfsvergunning niet verleend, indien de achterlating van het gezinslid in het land van herkomst geen onevenredige hardheid betekent. Het betreft hier gevallen waarin door bijzondere omstandigheden de algemene belangen die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid, niet opwegen tegen de belangen van de vreemdeling bij verblijf in Nederland bij de hier gevestigde familieleden. In het algemeen kan die onevenredigheid slechts aanwezig zijn, indien sprake is van een of meer zeer bijzondere individuele omstandigheden, die bovendien tot gevolg hebben dat de achterlating van de vreemdeling in het land van herkomst een schrijnende situatie zou opleveren.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.7 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken dat er sprake is van dermate bijzondere feiten en omstandigheden dat de achterlating van eisers in het land van herkomst een onevenredige hardheid oplevert. De rechtbank wenst als eerste op te merken dat artikel 3.24 van het Vb 2000 in feite ziet op hereniging van gezinsleden hetgeen een eerdere scheiding impliceert. De algemene hardheid die met een scheiding

AWB 06/50017 (beroep fictief eiser)
AWB 07/07448 (beroep eiser)
AWB 07/07453 (beroep eiseres)

3

gepaard gaat is derhalve reeds verdisconteerd in de totstandkoming van dit voorschrift. Een beroep op artikel 3.24 van het Vb 2000 kan enkel slagen indien er sprake is van een of meer zeer bijzondere individuele omstandigheden. Een beroep op de algemene, gestelde onveilige, situatie in Pakistan heeft verweerder in redelijkheid niet als een dergelijke zeer bijzondere individuele omstandigheid kunnen aanmerken. Tevens kunnen de stellingen dat eisers geen vorm van onderwijs volgen, geen werk hebben en de omstandigheid dat de ouders van eisers zich in Nederland bevinden, niet als een zodanige omstandigheid worden aangemerkt. In dat kader heeft verweerder in het bestreden besluit erop gewezen dat er vanuit Nederland ondersteuning in de kosten van levensonderhoud kan worden aangeboden en dat nu beide aanvragen zijn afgewezen eisers elkaar steun kunnen verlenen en dus enige vorm van sociaal vangnet hebben. De rechtbank acht onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de huidige vorm van ondersteuning en begeleiding van eisers vanuit Nederland niet zou kunnen worden voortgezet.

2.8 Ten aanzien van het beroep op artikel 4:84 van de Awb verwijst de rechtbank naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 april 2004 (JV 2004/242) waarin is overwogen dat artikel 3.24 van het Vb 2000 een ook de minister verbindend voorschrift is en dat artikel 4:84 van de Awb niet ziet op de toepassing van een zodanig voorschrift. Dat in onderdeel B2/8.1 van de Vc 2000 (oude vermelding van het huidige hoofdstuk B2/6.5 van de Vc 2000) is vermeld dat een vergunning niet wordt verleend, indien niet is voldaan aan de vereisten van artikel 3.24 van het Vb 2000, maakt dit niet anders.

2.9 De rechtbank zal de beroepen ongegrond verklaren.

2.10 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

AWB 06/50017 (beroep fictief eiser)
AWB 07/07448 (beroep eiser)
AWB 07/07453 (beroep eiseres)

4

III. BESLISSING

De rechtbank

verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 27 juni 2007 door mr. C.I.H. Fockens, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. F.K. Williams, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

28 JUNI 2007

Conc.: FW
Coll: SL
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK AMSTERDAM

Witlox Tuzkapan

advocaten

mr. M.A.I. Witlox

mr. E. Tuzkapan

mr. H. Loth

mr. P.Chr. Snijders

mw. mr. J.H.W. van der Lee

tevens NMI-mediator

Per falk courier en tevens per fax: 070-365 13 80

Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4607	
B	25 JUL 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V/I
BEHANDELD: DD:	PAR:

Amsterdam, 25 juli 2007

Betreft :
 Onze ref. : 20051923 HL
 Uw ref. : V-nummer

H O G E R B E R O E P

Edelachtbare College,

Namens , geboren op , van de Afghaanse
 nationaliteit en , geboren op te dezer zake domicilie kiezende te
 1016 GE Amsterdam aan de Keizersgracht 462, ten kantore van de advocaat en procureur mr. H.
 Loth, die te dezer door en voornoemd
 bepaaldelijk is gevolmachtigd, en als zodanig optreedt om namens cliënten dit Hoger Beroep in
 te stellen, met het recht van substitutie, u derhalve mededelend dat ondergetekende, daartoe
 bepaaldelijk is gevolmachtigd door en
 voornoemd;

Het Hoger Beroep wordt ingesteld tegen de uitspraak d.d. 27 juni 2007, (verzonden op 28 juni 2007,) van de enkelvoudige kamer Vreemdelingenzaken van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam met registratienummer AWB 06/20017, waarbij het beroepsschrift d.d. 16 februari 2007, ingesteld bij die Rechtbank ongegrond is verklaard.

Grief 1.

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen in punt 2.7 :

WitloxTuzkapan

advocaten

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken dat er sprake was van dermate bijzondere feiten en omstandigheden dat de achterlating van eisers in het land van herkomst een onevenredige hardheid oplevert. De Rechtbank wenst als eerste op te merken dat artikel 3.24 van het Vb 2000 in feite ziet op hereniging van gezinsleden hetgeen een eerdere scheiding impliceert. De algemene hardheid die met een scheiding gepaard gaat is reeds verdisconteerd in de totstandkoming van dit voorschrift. Een beroep op artikel 3.24 van het Vb 2000 kan enkel slagen indien er sprake is van een of meer zeer bijzondere individuele omstandigheden. Een beroep op de algemene, gestelde onveilige situatie in Pakistan heeft verweerder in redelijkheid niet als een dergelijke zeer bijzondere individuele omstandigheid kunnen aanmerken. Tevens kunnen de stellingen dat eisers geen vorm van onderwijs volgen, geen werk hebben en de omstandigheid dat de ouders van eisers zich in Nederland bevinden niet als een zodanige omstandigheid worden aangemerkt. In dat kader heeft verweerder in het bestreden besluit erop gewezen dat er vanuit Nederland ondersteuning in de kosten van het levensonderhoud kan worden aangeboden en dat nu beide aanvragen zijn afgewezen eisers elkaar steun kunnen verlenen en dus enige vorm van sociaal vangnet hebben. De rechtbank acht onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de huidige vorm van ondersteuning en begeleiding van eisers vanuit Nederland niet zou kunnen worden voortgezet.

Ten onrechte is de Rechtbank in deze overweging uitgegaan en miskent de Rechtbank van het feit dat de omstandigheden onder welke appellanten in Pakistan verblijven niet het predikaat bijzondere individuele omstandigheden rechtvaardigen. Appellanten hebben uitgebreid betoogd dat door het feit dat aan de moeder en de twee minderjarige kinderen met wie zij in Pakistan verbleven wel een MVV is verleend door de Minister en zich hierdoor konden herenigen met hun vader dit gegeven – scheiding van moeder en vader- op zich schrijnend valt te noemen nu zij hierdoor in een zeer geïsoleerde situatie zijn terecht gekomen en hierdoor (tevens) schending heeft plaatsgevonden van het in Pakistan opgebouwde gezinsleven met de moeder.

Appellanten waren voorts zeer afhankelijk van elkaar en deelden een huis(kamer) met de rest van het gezin, de moeder en twee minderjarige kinderen. Nu deze situatie niet meer bestaat en de twee kinderen op elkaar zijn afgewezen is een gevaarscheppende situatie ontstaan. De vader heeft tijdens de hoorzitting zijn bezorgdheid geuit over de in Pakistan actieve Islamitische groeperingen welke getracht zouden hebben zijn zoon te werven.

Voorts is ter zitting de gevaarlijke situatie in Pakistan verwoord door de moeder en de verklaring van de heer Ten onrechte heeft de Rechtbank deze
verklaringen niet (kenbaar) in haar oordeel meegewogen op basis waarvan de uitspraak reeds vernietigd dient te worden.

Ten onrechte wordt voorts dit feitencomplex door de Rechtbank onvoldoende gevonden voor een geslaagd beroep op artikel 3.24 van het Vb 2000 want naar mening van appellant is de geschetste situatie wel sprake van en of meer bijzondere omstandigheden.

Om die reden is de rechtbank ten onrechte tot de conclusie gekomen dat reden bestaat de beroepen ongegrond te verklaren.

Witlox Tuzkapan
advocaten

Redenen waarom

Appellanten zich wendden tot de Afdeling Bestuursrechtspraak van de raad van State met het eerbiedig verzoek tot :

1. Gegerondverklaring van het namens appellanten ingestelde hogere beroepschrift;
2. Vernietiging van de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittinghoudende te Amsterdam d.d. 27 juni 2007 (verzonden op 28 juni 2007) met registratienummer AWB 07/07448 en AWB 07/ 07453
3. Gegerondverklaring van het namens appellanten ingediende beroepschrift
4. Veroordeling van de Staat in de kosten van deze procedure , daarbij inbegrepen de kosten voor rechtsbijstand, alsmede in de kosten van de Rechtbankprocedures

Bepaaldelijk gevolmachtigde

H. Loth

Bijlage Uitspraak Rechtbank 27 juni 2007